

Salutació

– Enric Garrido i Bacardit –

Psicòleg Clínic. Pedagóg Terapeuta Sabadell (Espanya)

Vull agrair a l'equip d'editors i, en particular, a Josep Mª Brun per haver pensat en mi per a fer la *Salutació* d'aquest número 16 de la Revista *eipea*. Voldria felicitar també a tot el personal que fa possible que *eipea* sigui una realitat. Des de novembre del 2016, la revista s'ha anat consolidant de manera regular i, ara, és un projecte que ja s'espera. I donar també les gràcies per la perseverança i rigor a totes les persones que fan possible que es vagi convertint en un punt d'encontre i de referència en la comprensió de persones afectades d'autismes i el seu entorn.

Aquestes publicacions han esdevingut un indret de visibilitat. Un espai de trobada de tothom i per a tothom, on s'estimula una comprensió el més àmplia i interdisciplinària possible. És un entorn de connexió compartida, obert a les particularitats del món de l'autisme. On l'escolta i el pensament permeten auscultar les individualitats i allunyar-se de les generalitzacions.

I aquest espai d'escolta i de reflexió que la revista exemplifica és un reflex de la nostra interacció amb les persones afectades d'autisme. En la relació amb l'altre constituïm en cada acte, en cada trobada, en cada interacció, l'oportunitat d'esdevenir un punt d'encontre. Un lloc on els participants puguin interactuar des de les pròpies identitats i on es fomenti l'interès per la relació. On es generi un instant d'empatia, un llampec d'interès en comprendre allò succeït a l'interior de l'altre. Un emplaçament i un moment on crear quelcom nou, sorprenent, bell, únic i a partir d'aquí bastir la possibilitat d'una relació genuïna. I constituir i consolidar l'estructuració de les subjectivitats dels participants en la interacció.

En el meu cas, pensar en les persones amb Autisme és pensar-les des de la Institució Terapèutica. Un àmbit construït per trobar l'oportunitat de desenvolupar les seves identitats i esdevenir persones amb la seva pròpia individuació. El bagatge viscut i compartit amb els pacients dins la Institució m'ha portat a la creença de que cada individu afectat d'autisme (com cada persona) és portador d'una història vital única, però sovint fragmentada pel desplegament de les defenses (per atenuar el dolor que no es pot simbolitzar). La mateixa experiència m'ha portat al convenciment de que un camí que ajuda al desenvolupament d'aquestes persones és oferir-los respecte en la seva singularitat, convicció de que poden constituir el seu propi relat i obertura per poder desplegar noves vies de relacionar-se amb el món circumdant.

Per exemplificar aquestes idees, us presento el cas d'en Gabriel. Un nen que, després d'un aparent desenvolupament "normal" durant el primer any de vida, inicia una involució en totes les àrees que el porta a encapsular-se en el seu món, passant molt de temps del seu dia a dia estirat a terra, movent de forma estereotipada un objecte i amb molt poc interès per la interacció amb l'altre.

En una sessió, al voltant dels set anys, coincidint amb un període en què mostrava interès per l'interior dels objectes i pel soroll que feien les coses en caure, estava agrupant objectes, agafant-los i deixant-los anar sobre la taula. Escoltant el soroll de la seva acció, en un moment en què es produeix el soroll esperat, contacta visualment amb mi, coincidint les mirades durant uns instants. A partir d'aquell punt, es produeix un temps de sessió on compar-

tim acció-soroll i trobada de les mirades en diverses ocasions. Es crea un moment i un espai de connexió on allò esperat té a veure amb l'encontre amb l'altre. Posteriorment, retorna a activitats més aïllades.

Aquest interès pel soroll que feien els objectes en caure anava intercalat amb moments on la curiositat es dirigia a observar l'interior dels objectes. Centrant la seva atenció vers l'interior d'un avió, posant i traient els dits de dins l'espai interior de la joguina i coincidint amb la verbalització de la paraula "buit", li faig la referència de que "l'avió està buit per dins, però que ell el pot omplir". Agafa una de les peces (un personatge) que hi ha damunt la taula i la posa dins, em mira, mou l'avió i cau la peça que, en picar amb la taula, fa un soroll que ja era esperat, em torna a mirar... Va posant més d'una peça i observa allò que està passant (explora), unes cauen i d'altres no, però amb la repetició de les accions, n'acaben sortint totes... Se'l veu content i en connexió.

En la sessió següent, estant ell amuntegant peces damunt la taula i concentrat en el soroll que feien en picar les unes amb les altres, començo a encaixar algunes de les peces en forma de vies de tren que ha tret de la caixa de joguines. Les col·loco formant un circuit. En un moment inicial, sembla que no li interessa el que estic fent, però al cap d'uns minuts ell també intenta completar el circuit per la seva banda. Li costa que les peces quedin encaixades, però persisteix. Li dic que ell "també vol construir el circuit", li indico com fer-ho i ho aconsegueix. Agafa el tren, el col·loca i el fa córrer pel damunt de la via fins arribar a la meua banda i jo el moc fins arribar a la seva banda. Repetim l'acció en diverses ocasions, però de sobte el que l'encurioseix és el soroll que ell obté en rascar la via amb l'ungla.

Em poso a fer la mateixa acció que ell i quan s'adona del soroll que jo també produeixo en rascar les vies amb les meves ungles, somriu i el seu rostre esdevé més amable i humà. L'activitat continua en aquest entorn compartit i diferenciat on ell i jo formem part d'una mateixa experiència. Tots dos fem soroll en passar l'ungla per damunt les vies i percebem el soroll que se'n desprèn i en un nou instant la seva mà i la meua es toquen, somriu i incorpora aquest fet al joc. Un joc on la seva mà i la meua fan un soroll semblant i es troben i es tornen a trobar... esdevenint un temps de relació constitutiva (en el sentit d'una experiència compartida que esdevé modeladora del món intern) que es repetirà en posteriors sessions.

Aquest fragment clínic exemplifica com la persona afectada d'Autisme necessita d'una interacció i d'una qualitat de relació de tal forma que pugui generar punts d'intersecció amb el món que l'envolta. Cal acompanyar a construir clarianes creatives, on càpiga la sorpresa, que siguin generadores d'imaginació, fomentadores de curiositat i desig per l'altre i que li permetin anar convertint allò estrany i amenaçador en quelcom familiar, pròxim i intersubjectiu.

I aquesta és la intenció d'aquest nou número de la revista que avui ens arriba i que ara encetem.

Ampliar el coneixement i la comprensió del món de l'Autisme. Estimular les nostres ganes de saber més. D'obrir, d'ampliar, de connectar.

Que tinguem una bona lectura! ●